Η βία στα σχολεία (Απόστολος Παπαδημητρίου)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 18 Φεβρουαρίου, 2020

Τα κρούσματα σχολικής βίας σε δημόσια σχολεία της χώρας μαρτυρούν κατάφορα το μέγεθος της κοινωνικής μας παρακμής. Οι κρατούντες από καιρό έχουν θέση ως στόχο να καταστήσουν τη χώρα ευρωπαϊκή, όχι βέβαια με τη γεωγραφική έννοια του όρου, αλλά την πολιτισμική. Βέβαια το ορθό θα ήταν να κάνουν χρήση του όρου δυτικοευρωπαϊκή, αλλά αυτός ως μακρόσυρτος είναι και δύσχρηστος. Αποτύχαμε να τους μιμηθούμε σε κάποιους τομείς. Ένας από αυτούς είναι της οικονομίας, καθώς εμείς δεν είχαμε αποικίες ούτε και την ισχύ για την προώθηση των προϊόντων μας. Ένας άλλος είναι η διοικητική μηχανή του Δημοσίου. Εδώ η αποτυχία μας οφείλεται στην κληρονομιά του ρουσφετιού από τους επί αιώνες κατακτητές μας. Στον τομέα όμως της κοινωνίας τους ακολουθήσαμε πιστά **απεμπολώντας την παράδοσή μας και εκδηλώνοντας συνάμα ακραία περιφρόνηση προς αυτήν**. Συνεπώς η έξαρση της σχολικής βίας δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είναι η συγκομιδή των πικρών καρπών εκ της σποράς στον αγρό της παιδείας σπόρων παντοίων κοινωνικών κακών.
Κατά τη μεταπολίτευση εκδηλώθηκε άγρια επίθεση κατά του συστήματος εκπαίδευσης προηγουμένων γενεών. Χαρακτηρίστηκε αυτό αυταρχικό και υπεύθυνο για την πρόκληση πληθώρας ψυχολογικών τραυμάτων στους μαθητές. Το δικαίωμα των διδασκόντων να χρησιμοποιούν βία χαρακτηρίστηκε απάνθρωπο. Δεν ισχυριζόμαστε ότι όλα κατά το παρελθόν ήταν αγγελικά πλασμένα. Υπήρχαν εκπαιδευτικοί, οι οποίοι εκτονώνονταν υπό το βάρος των προσωπικών τους προβλημάτων, επί των μαθητών τους. Ήταν όμως αυτό ο κανόνας; Κατέφευγε η πλειονότητα των δασκάλων στη χρήση της ράβδου για ψύλλου πήδημα; Ασφαλώς όχι. Τώρα όμως πλέον οι διδάσκοντες τρέμουν ακόμη και με τη σκέψη να χρησιμοποιήσουν λεκτική βία κατά μαθητών, που εμποδίζουν, παρά τις επανειλημμένες συστάσεις, την διεξαγωγή του μαθήματος. Η αντιαυταρχική εκπαίδευση έχει δώσει πληθώρα δικαιωμάτων στους μαθητές, αφαιρώντας τα από τους διδάσκοντες, οι οποίοι καλούνται να απολογηθούν στους γονείς σε κάθε παράπονο των μικρών **δικαιωματούχων**, εύλογο ή, συνήθως, παράλογο. Στο κακό αυτό προστέθηκε ένα εξ ίσου σημαντικό: Η άκρα επιείκεια με τις ευλογίες της εκμαυλιστικής Πολιτείας, της κυρίως υπεύθυνης για την κατάρρευση της παιδείας μας! Όλοι πλέον προάγονται, ανεξάρτητα από την επίδοσή τους, προκειμένου να αποφευχθούν τα ψυχολογικά τραύματα! Όλοι προχωρούν ανεμπόδιστα μέχρι την ευχερή περάτωση των λυκειακών σπουδών. Κι αυτό γίνεται στο όνομα δήθεν των ίσων ευκαιριών. Και για να επισπευστεί η προς τα κάτω ισοπέδωση της κοινωνίας επήλθε και η ανωτατοποίηση των ΤΕΙ χωρίς να ληφθεί υπ' όψη η διαφορά ικανοτήτων των εισαγομένων, όπως αυτή εκδηλώνεται εμφανέστατα στις επιδόσεις κατά τις

εξετάσεις εισαγωγής. Πέραν αυτών των κακών το σύστημα επιχειρεί να θρέψει με ψεύτικες ελπίδες τη νέα γενιά, στην οποία παρέχει σε μεγάλο αριθμό τίτλους σπουδών χωρίς αντίκρισμα στην άγρια, λόγω ανταγωνισμού, αγορά εργασίας. Το σύστημα χρειάζεται λίγους εκλεκτούς. Οι λοιποί θα τρέφονται από την οικογένειά τους επί μακρόν, θα ετεροαπασχολούνται ή θα αναζητήσουν εργασία σε άλλη χώρα. Αυτό δεν είναι δυνατόν να μη προκαλέσει πάθος εκδικητικότητας κατά της άδικης κοινωνίας, την οποία καταγγέλλουν πλείστα λαϊκά μας τραγούδια.

Η γενιά των αδιεξόδων, και όχι των 750 €, ανδρώθηκε και δημιούργησε οικογένεια. Οι γόνοι τους φοιτούν στο δημοτικό και στο γυμνάσιο. Εκεί εκδηλώνουν την κακή οικογενειακή ανατροφή σε βάρος των συμμαθητών τους. Ναι **η σχολική βία καλλιεργείται πρωτίστως στο σπίτι**. Όνειρα τσακισμένα των γονέων, ανασφάλεια, ανεργία και αδυναμία αντιμετώπισης των οικογενειακών υποχρεώσεων επιφέρουν αναστάτωση στην οικογένεια. Το γνωμικό, όπου φτώχεια και γκρίνια έχει γενική ισχύ, σε κοινωνίες, που έμαθαν τους πολίτες τους στον καταναλωτικό τρόπο βίου στερώντας τους παράλληλα τη δυνατότητα να τον απολαύσουν. Η παραβατικότητα των γονέων ή, συνηθέστερα, του πατέρα, οι διαρκείς συγκρούσεις του ανδρογύνου, οι βρισιές και η χρήση βίας από τον «ισχυρό άνδρα» τραυματίζουν βαριά τα παιδιά. Και αυτά σπεύδουν να μιμηθούν τους γονείς τους, τα αιώνια πρότυπα.

Ακόμη και αν δεν είναι μάρτυρες σκηνών, όπως αυτές που περιγράψαμε, είναι **ο «μεγάλος παιδαγωγός», η μικρή οθόνη** δηλαδή, η οποία μυεί τα παιδιά στη χρήση της βίας. Και το ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο κρίνει ορθό να προβάλλονται τα άθλια έργα της χολλυγουντιανής υποκουλτούρας, στα οποία έντονη είναι η χρήση βίας και η αντιπαράθεση των γονέων, που καταλήγει στη διάλυση της οικογένειας. Στις ΗΠΑ έχουμε και χρήση όπλων στα σχολεία, με συνέπεια ακόμη και θανάτους μαθητών! Πλείστα όσα **ηλεκτρονικά παιχνίδια εθίζουν τον άγουρο χρήστη στην εξόντωση «κακών» αντιπάλων!** Και αυτό θέλει να το επαναλάβει στον πραγματικό βίο, όπου κακοί είναι οι αδύναμοι, επί των οποίων ασκείται η βία, το μπούλιγκ επί το ελληνικότερο. **Ζούμε τη νεοβαρβαρότητα της μη αποδοχής του αδυνάμου, ο οποίος πρέπει να ριχτεί στον καιάδα ή να οδηγηθεί στα κρεματόρια!**

Η Πολιτεία και οι υπηρέτες του συστήματος κρύβουν επιμελώς την ευθύνη τους. Προβάλλουν βέβαια το συμβάν, αλλά δεν αναζητούν τα αίτια. Η εποχή της αντιεπιστημονικής δοξασίας του γεννημένου εγκληματία έχει παρέλθει. Κάποιοι ευθύνονται για τα παιδιά που ασκούν βία. **Είναι και αυτά θύματα**. Ας γίνει κάποια οικογενειακή έρευνα. Ας μας παρουσιάσουν οι λάγνοι για προβολή ερεθιστικών ειδήσεων την έρευνά τους στο οικογενειακό περιβάλλον των δραστών. Ας μιλήσουν οι διδάσκοντες για την μέχρι την έκρηξη της βίας συμπεριφορά των μαθητών στις αίθουσες διδασκαλίας. Ας πάψουν να χαρακτηρίζουν τα περιστατικά

μεμονωμένα και ας τολμήσουν να γνωστοποιήσουν ότι οι προϊστάμενοι κωφεύουν στις αναφορές για την έξαρση της βίας στα σχολεία μας. Πρόσφατα γράφηκε ότι στη Θεσσαλονίκη το 65% των μαθητών υπήρξαν θεατές περιστατικών βίας και το 29% έχει ασκήσει ή έχει δεχθεί βία! Στην Αθήνα δεν θα είναι καλύτερη η κατάσταση.
Το αρμόδιο υπουργείο ανακοίνωσε ότι θα επιληφθεί του θέματος. Προβλήθηκαν και 15 μέτρα, που θα αποτελέσουν ασπίδα κατά του εκφοβισμού στο σχολείο. Δεν νομίζω ότι θα αποδώσουν στο ελάχιστο. **Εκείνο που θα δούμε στο μέλλον είναι να αυξάνουν τα κρούσματα βίας και να γίνονται πιο άγρια με θύματα ακόμη και διδάσκοντες! Ούτε η έκκληση στα παιδιά θύματα να τολμήσουν να καταγγείλουν, ούτε η επιμόρφωση των διδασκόντων ούτε η αξιοποίηση ψυχολόγων και κοινωνικών λειτουργών μπορούν να καταστείλουν τη βία. Αυτή θα ογκώνεται στο μέτρο που η κοινωνία καταρρέει, οι αξίες, πλην του χρήματος, της μόνης του συστήματος εξουσίας, καταρρακώνονται, ευνοείται η διάλυση της οικογένειας και η βία ακόμη και σε πραγματικό χρόνο (πόλεμος) προβάλλεται στη μικρή οθόνη.**

Εμείς παραμένουμε αδιόρθωτοι με τη βεβαιότητα ότι γνωρίζουμε να διαχειριζόμαστε προβλήματα, τα οποία έχουν καταστεί από καιρό δυσεπίλυτα, καθώς εμμένουμε πεισματικά να πορευόμαστε καλλιεργώντας το έδαφος για την όξυνσή τους.

«ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ»